

KIS HÍR

ÁTVETTEM AZ AJÁNDÉKOT . . . (Lásd a 119. lapon.)

I. köt. 8. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. február 23-án.

A REJTELMES KULCS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ENKI sem tudta, hogy Domokos bácsi miben törí a fejét; de az is igaz, hogy előre nem is igen törődött vele senki. Ha a Béla ártatlanságának kiderítésén fáradozott, ebben bizony magára maradt, mert még Zsombolyiék sem igen gondoltak most erre a kellemetlen dologra. Nem mint ha Béla már nem óhajtott volna szabadulni a csuf vád alól, vagy hogy az apja lemondott volna az igazság kiderítéséről; de mivel látták, hogy a nehéz feladatot nem lehet hamarosan megoldani, tehát nem is türelmetlenkedtek. Azt meg már éppen nem engedték, hogy ez a rejtélyes ügy akár csak egyetlen egy jó napjukat is elrontsa.

Most pedig nagyon vidám napra készültek: a bagolyvári kirándulásra. Sok vendéget hívtak s mindenkinek tele volt mind a két keze munkával, hogy jó magyarosan láthassák el a vendég-társaságot. A mama természetesen a sütés-főzésről gondoskodott, az apa a boros pinczében tartott szemlét és a javából töltögette meg a kulacsot, palaczkot, rendbe hozatta a kocsikat, intézkedett kellő számu szolga-személyzetről s más egyéb szükséges dologról. Zoltánnak és Bélának is kijutott holmi apró végezni való, amit persze nagy örömmel teljesítettek; e mellett pedig arra is volt gondjuk, hogy össze szedjék mind az olyan játékszereket, amelyekkel künn a szabadban majd mulattathatják vendégül érkező barátaikat.

Nagy szorgoskodásban multak tehát a napok és csak az az egy aggodalmuk volt,

kitart-e a szép idő a kirándulásig? Ebben sem esett hiba: a leggyönyörűbb tiszta nyári napra virradtak a kirándulás napján.

Egymás után érkeztek a vendégek a házhoz, isten-tisztelet után megjött a lelkész ur is Sándorral.

— Pompás napunk lesz! mondá vigan a fiuknak.

— Nagyszerű! felelé Béla. Azt hiszem, meg leszünk vele elégedve.

Pedig ki tudja?... Reggeltől estig a leggyönyörűbb napon is megeshetik valami, ami nem mindenkinek kellemes. Erre most persze senki sem gondolt, Sándor legkevésbé, ámbár volt a társaságban valaki, akit most már nagyon nem szeretett. Ez a valaki pedig Domokos bácsi volt.

— Remélem, ma ott marad az öregek közt, gondolá Sándor. Olyan kellemetlenül fűrkészgetve néz mindig reám... és olyan furcsákat kérdez... tréfálni látszik, de ha nem vigyáznék olyan nagyon, már akár hányszor elárultam volna... No, engem ugyan meg nem csip! Különbem nem is tudhat semmit... hogy tudhatna?

A kocsik elő álltak s a társaság elhelyezkedett. Az öregeknek természetesen a legjobb hintók jutottak, a fiatal népségnek pedig a rázósabb kocsik, amit a fiuk persze nem igen bántak; jó nekik az is.

— Én magam sem szeretem azokat a puha, hintázó kocsikat, mondá Domokos bácsi. Már én csak a fiatalsággal tartok. Szinte vissza képzelem magamat abba az időbe, amikor majálisokra rándultam a növényekkel.

— Ide ül mi hozzánk, kedves bácsi? kérdé Zoltán.

— Oda, ha jut hely és befogadtok!

Ha ma nincs, majd lesz holnap hó,
Be is fagy még egyszer a tó,
Redvez még a tél nekünk!
Csuszkálgatunk a jég hátán,
Tova siklunk csengős szánkán:
Csupa vígság életünk!

Szánkózás.

— Hogy ne? Pompás lesz! Én akár lenn a kasban is elguggolok.

Örült a többi fiu is, mert az egész környék fiatal népsége ismerte már és szeretete is a derült kedélyü öreg urat. Sándor sem mutatta, hogy ő bizony nem örül; pedig éppen ő ült szemközt Domokos bácsival, aki csakugyan folyvást szemmel tartotta. Ez még nem lett volna baj; hanem Béla, aki semmit sem tudott a Domokos bácsi és Zoltán közti titkos egyezményről, ellenben hallotta multkor Zoltán és Sándor beszédét az elvesztett kulcsról, utközben, amint egyszer a zsebébe nyult, nevetve fölkiáltott:

— Ni, csakugyan itt van! Éppen bu-sultam, hogy a tollkésemet otthon felejtetem az asztalon, pedig betettem a zsebbe, magam sem tudom mikor. Éppen úgy jártam, mint te, Sándor, a kulcsoddal.

— Nem egészen, mondá Zoltán, mert hiszen te nem vesztetted el.

— Igen, toldotta meg Domokos bácsi, és ha elvesztetted volna, bizonyosan ráismersz rögtön, ha valaki oda nyújtja neked.

Sándor semmikép sem szeretete ezt a beszédet, de látszólag nagyon félvállról odavetve mondá:

— Volt rá okom.

— Meghiszem, szólta Domokos bácsi. Fontos ok nélkül senki sem tesz effélet.

S az öreg ur, ezt mondva, egy rövidke szempillantásnyira össze ránczolta a homlokát és oly sajtáságosan tekintett Sándorra, hogy ez szinte meghökkent. Domokos bácsi alkalmasint maga sem akarta ezt, sőt a következő pillanatban már ismét tréfálkózott és bizott benne, hogy nem árulja el magát; de a szemes Sándor jól látta, amit látott. Ő is vidám képet mutatott, de

titokban egészen máshol járt az esze s ilyenformát gondolt:

— Ez az unalmas vén bácsi csakugyan gyanít valamit . . . Nagyon jó barátságban van Béláékkal . . . és Béla nagyon bízódik, hogy majd kiderítik . . . no, majd teszek róla mindjárt, csak ott legyünk a romoknál. Az éppen jó hely lesz a kulcsnak. Mégis kár volt, hogy eddig is tartogattam.

Milyen gondolatok járnak Sándor fejében, azt persze senki sem gyanithatta, még az éles tekintetű Domokos bácsi sem. Vigan érkezett a társaság a jókora hegy tövébe, leszállt a kocsikról, aztán fölkapaszkodott a romokhoz. A fürge lábu fiuk természetesen jóval hamarabb értek föl, mint az öregek; csak a hegymászásban gyakorolt Domokos bácsi versenyzett a fiatalokkal. Valamennyiök közt pedig Sándor volt a legfürgébb; ő jutott föl leghamarább; de szakadt is róla a verejték.

— Virtuskodik, szólta Béla nevetve. Meg akarja mutatni, hogy városi fiu létére tulatesz mindnyájunkon.

Sándornak azonban alig ha más célja is nem volt. Mindig külön járt a többiek-től s míg a társaság, kisebb-nagyobb csoportokra oszolva, a szép kilátásban gyönyörködött vagy a hatalmas bástyák, tornyok, falak romjait bámulta és a mély szakadékoknál ijedezett. Sándor folyvást egy-maga járt-kelt mindig éppen ott, ahol más senki. Mint ha keresett volna valamit. Végre megállt egy mély szikla-hasadékánál és óvatosan körül nézett.

— Nincs közel senki . . . Ennek a hasadékának a fenekén a világ végeig sem talál rá senki . . .

Zsebébe nyult, egy kulcsot vett elő és ledobta a mélységbe. Aztán sietve ment a társaság felé.

Alig lépett azonban tizet, egy nagy bástya tövében Domokos bácsi állt eléje.

— Mit dobtál le oda a mélységbe? kérde az öreg ur igen komolyan.

— É . . . én . . . én? hebegte Sándor megrettenve. Se . . . semmit!

— Dehogy, dehogy! Láttam. Tehát erőlted csak kissé jobban az emlékező tehetőségedet!

Ezalatt Sándor már vissza nyerte nyugalmát s nevetve szólt:

— No igen . . . ki akartam próbálni, milyen mély az a szakadék, hát köveket dobáltam bele.

— Nem követ dobtál. Nem hajoltál le kőért, hanem a zsebedből vettél ki valamit, ami kulshoz hasonlít. Azt dobtad le!

— Ugyan mit gondol Domokos bácsi? Csak nem teszek olyan oktalanságot, hogy ledobjam a kulcsomat olyan helyre, ahonnan többé soha sem kerülhet vissza.

Domokos bácsi, ki már eddig is nagyon komolyan beszélt, most fenyegetőleg ránczolta össze a homlokát, megragadva Sándornak a kezét és kemény hangon mondá:

— Egyszer már megtetted, hogy eltagadtad, amit a tulajdon szememmel láttam. Akkor is kulcs volt. Most másodszer kísérled meg, de most már, barátocskám, nem engedem meg. Várj csak, mindjárt lesz még egy kis beszédem veled.

Ezzel Domokos bácsi megfordult a jó messzire levő többi fiuk felé.

— Béla fiam, jőjj csak ide!

Sándor sápadtan, aggódva várta, mi fog történni. S még inkább elhalaványodott,

mikor az öreg ur így szólt az oda érkezett Bélához:

— Minap lenn jártunk ebben a szakadékban, tudod az utját. Menj csak le, fiam . . . egy kulcsot fogsz ott találni, hozd fel.

Sándor merően bámult a szigorú tekintetű öregre. Csakugyan igaz volna . . . ez a mindig tréfás vén ember kitalálta volna a titkot, melyet ő, Sándor, hetek óta oly ügyesen rejtegetett? Nem, nem lehet . . . az szörnyű volna! Még próbált vergődni.

— No hát . . . igen, egy haszontalan kulcsot dobtam oda . . . az enyém volt . . . senkinek sincs köze hozzá.

— Tévedsz. Ehhez a kulshoz másnak is van köze. Látom, mennyire sápadozol és reszketsz; most már teljesen bizonyos, hogy jó nyomon vagyok. Nem fogsz többé kisiklani.

— Mi . . . miért is . . . reszketnék? . . .

— Nagyon jól tudod. De itt jön Béla, hozza a kulcsot.

— Az én kulcsom . . . add ide! kiáltá Sándor és a kulcs után kapott. De az öreg ur nem engedte, hogy kézbe kapja. Ő maga vette át.

— Mondd csak, Béla fiam, nem ismerős előtted ez a kulcs?

— De igen; az intézetben mindnyájunknak volt külön dolgozó asztalunk, csukható fiókkal. Azok a kulcsok éppen ilyenek.

— Hát igen, ez az intézetbeli asztalom kulcsa, szólt Sándor daczosan. Hát aztán?

— Azután? szólt Domokos bácsi igen szigoruan. Most azután következik az, hogy vagy azonnal töredelmesen megvallod a gonosz bünt, melyet Béla ellen elkövettél, vagy pedig még ma küldöm el ezt a kulcsot az intézet igazgatójának, próbálja meg,

nem ny
uj vizsg
gató fió
mindny
ur is és
gozatod

A RÉ

TT
o
mészete
ott töl
tunk a
gunk
tunk k
Mide
voltunk
mi, ha

nem nyitja-e ez az ő fiókját is? És azután új vizsgálatot tartunk, ki lopta ki az igazgató fiókjából azokat az iratokat. Ott leszünk mindnyájan: te is, én is, Béla is, Zombolyi ur is és a te atyád is. Elő veszszük a dolgozatodat is és kiderítjük az igazságot.

(Vége következik.)

A HÁROM NYAFKA.

1-ső baba.

*Elfáradtam asz-
szonykám,
Vedd föl Katiczádat!*

2-ik baba.

*Én még fáradtabb
vagyok,
Vedd föl a Viczádat!*

Fa-Jankó.

*Tövis ment a lá-
bamba,
Igykerültem páczbá!
Engem végy föl asz-
szonykám! ...
Sir a kis pojácza.*

Ilonka.

*Minek már a sok nyögés?
Apró, nyafka lelkek!
Egy kapásra, lóditásra
Mind, mind fölemellek!*

A RÉV-KAPITÁNY AJÁNDÉKA.

— Kicsi beszélyke. —

(Képpel a czímlapon.)

TT laktunk a dunaparti városkában, ott is közel a Duna partjához. Természetes, hogy szabad időnk nagy részét ott töltöttük a kikötő körül, bámészkodtunk az érkező és távozó hajókra és magunk is mindenféle hajósi játékot találtunk ki.

Mindenfélét, de igazában egyikkel sem voltunk megelégedve. Azt szerettük volna mi, ha ott mászkálhatunk az igazi hajókon,

vagy legalább a kisebb-nagyobb csónakon, amelyek a part mentén ki voltak kötve. De éppen csak azt nem tehattük. Először is, mert szüleink szigoruan tiltották. Mi tagadás benne, erről a tilalomról mi szeleburdi fiúk, akik ott össze gyűltünk, hamar megfedkezünk volna; de ott volt ám a második ok: az öreg rév-kapitány, aki nagyon pontosan vigyázott rá, hogy ne lábatlankodjunk ott, ahol baj érhet. Ő maga is sokat járt-kelt ott a parton, az embeleinek is szigoru utasításokat adott és így be köllött érnünk a saját játékaikkal.

Szerettük mi különben az öreg révkapitányt, mert nyájas és jó ember volt és a hajókról sok érdekes dolgot magyarázgatott. És egyszer aztán különösen nagyon iparkodtunk, hogy a kedvében járjunk, mert becses ajándékot ígért.

Ugy esett az, hogy egy napon ismét a folyó partján hajókáztunk, már persze a magunk módja szerint. Deszka-darabkákból össze róttunk olyasmit, aminek félig-meddig csónak formája volt s ezt vizre bocsátva, hosszú zsinórral huzogattuk ide-oda. E közben oda jött a révkapitány.

— Ugyan gyarló hajótok van, mondá nevetve.

Nem tagadhattuk, hogy a hajó-építés mesterségében kissé fogyatékos az ügyességünk; de annál inkább megörültünk mikor az öreg ur így szólt:

— No, majd faragok én nektek szebb hajócskát.

Tudtuk, hogy szabad idejében szórakozásul faragcsálni szokott, tehát előre is bizonyos volt, hogy szép kis játékszert farag. Meg is engedte, hogy ellátogassunk hozzá. Midőn a szép hajócska már jóformán elkészült, versenygeni kezdtünk, hogy kié legyen. Mert játszhatunk ugyan vele többen, de végre is csak egy lehet a gazdája. Talán-talán össze is pörölünk már előre, de az öreg ur nesztét vette s így szólt:

— Az kapja, aki legjobban megérdemli. Majd meglátom.

— Akkor az enyém lesz! mondá Elek. Nem is igen vontuk kétségbe, mert ő

volt köztünk legnagyobb, legerősebb és játékaikban mindig a vezér, akit nem éppen nagyon szerettünk ugyan, de akinek engedelmeskedtünk, mert különben nagyon kurtán bánt el velünk.

Már nem is telt kedvünk benne, hogy a magunk-faragta hajócskával játszogassunk s egy délután, amint ismét ott gyülegettünk a parton, Elek így szólt:

— Most igazán csónakázhatnánk egy kicsit. Nézzétek, senki sincs közel . . . Ezt a csónakot eloldhatjuk.

— Nincs benne evező, mondtam.

— Az ám! No, az sem baj. Hát felváltva egyikünk mindig a parton marad és a kötelet fogva, egy darabkán leereszti, aztán megint felhuzza a csónakot.

Tetszett az indítvány. Öten voltunk, de a kis Jenőcske, Eleknek alig hét éves öcsse, nem jöhetett számba, hogy majd ő is soron lesz mint vontató; a csónakba azonban bevettük, hadd ringatózzék ő is velünk.

Beültünk a csónakba s Berti, egyik izmos pajtásunk, maradt a parton, eloldotta a kötelet, aztán engedte, hogy a csónak lassacskán lefelé usszék; ő maga a kötelet tartva, kísérte a parton. Mikor már jó darabon leusztunk, oda szóltunk neki:

— Most már vontass föl odáig, ahonnan indultunk, aztán majd te ülsz be.

Berti meg is tette, azaz inkább csak akarta, mert csakhamar észre vettük, hogy ez nem olyan könnyű dolog, amilyennek hittük. Birni talán birta volna Berti, de mert nem volt mivel kormányoznunk a csónakot, tehát amint Berti meghuzta a kötelet, a csónak orra neki ment a partnak s Berti minduntalan vissza-vissza tolt a vízre. Egyszerre aztán, hogy, hogy nem, a sok rángatásban elodózott a kötél a csónak orráról s Berti hanyatt esett, kezében a kötéllel.

Rögtön beláttuk, hogy a Berti baja nem akkora baj, mint a miénk. Ő ott van a szárazon, de mi a vizen lebegünk olyan csónakban, melyben nincs evező. A víz elsodor, ki tudja hova? Elek azonban hamar talált módot a menekülésre.

— Gyorsan ugorjunk ki, még elérjük a partot s ha épp a vízbe esünk is, nem baj, itt a partnál nem mély!

Mire elmondta, már kiűn is volt, utána pedig Pali is. Még én voltam a csónakban a kis Jenőcskével.

— Ugorjatok szaporán, mert mindjárt késő lesz! kiálták a partról.

— No ugorj, Jenőcském! biztattam a kis fiút.

Jenőcske azonban nem mert neki rugaszkodni, hanem sírva fakadt.

— No, hát ugorj te! kiáltá Berti hozzám. Még jól kijuthatsz.

Csakugyan még kijuthattam volna. De amint a síró kis fiura néztem, nem tudtam magam elszánni.

— Hamar no! sürgettek a partról.

— Hát Jenőcske? mondtam. Csak nem hagyhatom magára a csónakban, mikor a víz elsodorja?

Jenőcske göresösen kapaszkodott belém és zokogva kiáltá:

— Jaj, jaj! Ne hagyj el! Jaj, mi lesz most belőlünk?

— Ne sirj no! Persze, hogy nem hagylak el, ne félj!

Ez nagyon szép biztatás volt, csak hogy, az igazat megvallva, biz' én magam is szepgtem. A csónak ez alatt már messzire ellebegett a parttól s benn erősebb levén a víz sodra, most már rohamosan vitt lefelé. Hová jutunk? Hogy kerülünk partra? Hát ha a csónak bele ütődik valamibe és fölfordul? Ez mind végig czikázott a fejemben. De nem árultam el, inkább jó kedvet mutattam.

— Ne busulj, Jenőcském! Legalább nagyot csónakázunk. A fiuk majd hirt adnak . . . jön mindjárt segítség.

Jött is. Négy izmos hajós legény csónakon utánunk eredt s fél óra mulva otthon voltunk, minden baj nélkül; ugyancsak örültem, hogy ilyen szerencsés vége lett a játéknak!

Azaz még nem volt vége.

Másnap, amint újra ott jártam a parton, egyik hajós legény azzal állt elémben, hogy

az öreg
a hivata
Aligha
kázásér
mikor k
tálnál s
játék-ha

— T
de nem
Bertitől
többiek
hagyta
nem v
nemes
a gyöny
tied a

Atve
czimlap
nak ön
szavain
s a ha
tam, h
feledje
lekedje

T
t

A
K

A me
jutalom

Irta
szöveg-k
(A ki
mind a

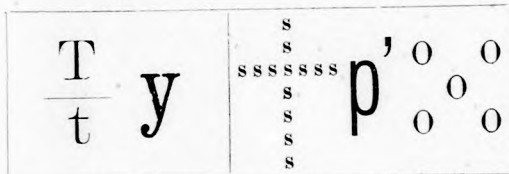
az öreg révkapitány hivat, menjek be hozzá a hivatalába. Ugyancsak megszeppentem. Aligha büntetés nem vár a tegnapi csónakázásért. Ez az aggodalmam rögtön eltűnt, mikor beléptem. Az öreg ur ott ült az asztalnál s előtte volt a nekünk szánt szép játék-hajócska. Kezébe vette és így szólt:

— Tegnap egy kis csinyt követtetek el, de nem történt baj, hát üsse kő! Hanem Bertitől megtudtam azt is, hogy míg a többiek csak magukra gondoltak, te nem hagytad el a kis Jenőcskét. No, hiszen nem volt nagy a vezedelem, de mégis nemes tett volt, a bajban gyámola voltál a gyöngébbnek. Ezt szeretem. Fogd fiam, tied a hajócska.

Átvettem az ajándékot. (Lásd a képet a czimlapon.) De bizony kérdés, a hajócskának örültem-e jobban vagy az öreg ur szavainak. Mindenkép elégedetten távoztam s a hajócskát emlékül megőrizve, iparkodtam, hogy az öreg révkapitány szavait se feledjem el, hanem mindig a szerint cselekedjem.

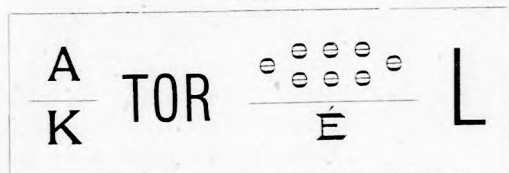
BETŰ-REJTVÉNYEK.

I.

II.

III.

A megfejtők nécsorából elsőnek kiluzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Regék és mesék“.

Irta **Vilma néni**. Két színes kép-táblával és szöveg-képekkel, vászon-kötésben.

(A kisorsolásban csak azok vesznek részt, akik mind a három rejtvény megfejtését beküldték.)

TANULÓ-SZOBÁBAN.

(Képpel a 121. lapon.)

EGYÜTT vannak a szobában
Tinka, Linka, Dóra,
A fitoska kicsi Eszti,
És a szöke Lóra.
Szorgoskodnak; — kezdődik a
Tanulási óra.

Tinka mélyen bele merül
A természet-rajzba;
Fenn-szóval tanul, de hangja
Elmerül a zajba.
Ám szorgalma egy percze sincs
Ezért megzavarva.

Pajkos Erzsí a könyvébe
Szintén bele kóstol,
Roppant el van ragadtatva
Minden néctől, szótól.
Tinka alig folytathatja
A kedves bohótól.

Hogy — hogy nem: a fitoskáját
Tentával bekente;
Dóra, a legidősebbik,
Inti őt a rendre.
Körül tekint, gondja is van
A tartozó csendre.

Ugyan! ... Csitt már! ... Nem röstelled?
Itt van Emma néni,
Aki épp az Annikója
Haladását nézi.
A tisztelet ellen, édes,
Nem illik ám vétetni!

Vége van a tanórának —
Mind haza repülnek;
Szöke Lóra kedviért egy
Jókorát kerülnek —
S haza érve, uzsonnálnak
S egymásnak örülnek.

ékesebb, buzditóbb példa ez arra, hogy elszánt akarat, csüggedetlen kitartás mennyire győzedelmeskedhetik még a balsors fölött is.

Egyik nagyváros vendéglőjében találkoztam egy még fiatal férfival, kit első pillantásra nagyon megsajnáltam, mert mind a két keze hiányzott; de amint arczába

TANULÓ-SZOBÁBAN. (Lásd a 119. lapon.)

néztem, szinte elbámultam: olyan vidámnak, elégedettnek látszott, mint akinek semmi baja a világon. A közös ebédlőben egymás

mellé kerültünk az asztalnál, megismerkedtünk s akkor bámultam még csak nagyot, mikor bemutatta magát, hogy ő *Hiles*

olvasd: (Hájsz) Bertram *festő művész*. Láttam csodálkozást, mosolygott és meghívott szobájába.

— Nem tréfálok. Tanulmányok végett már több hete vagyok itt, épp dolgozom is egy festményen. Tekintse meg.

Szobájába érve, festő-állványon félig kész képet láttam. A kezetlen művész szájába fogta az ecsetet és szemem láttára folytatta munkáját. Mondhatom, akár melyik ép kezű festő-művésznek becsületére vált volna.

Természetesen nagy érdeklődéssel kérdezősködtem sorsa felől s készségesen elmondta.

— Már gyerek-koromban nagy kedvvel rajzolgattam, festettem és sokan mondták, hogy van némi tehetségem is. Így aztán még iskolás kis fiú koromban mindig azon járt az eszem, hogy festőművész leszek. De mikor körülbelül tíz éves lettem, ezek a reményeim hirtelen nagyon elhalványultak.

Egy napon a közuti vasuti kocsiról végzetlenül ugrottam le és a kerék alá buktam. No's . . . minek mondjam el hosszasan? Mire meggyógyultam, nem volt kezem. Mind a kettő úgy össze ronccsolódott, hogy töviből le kellett vágni. Tehetetlen nyomorék voltam, aki mindenben másnak a segítségére szorult s akiből semmi sem lehet többé, de legis-legkevésbé persze festőművész. Tanulgatni azonban tanulgattam és számba fogott írónnal próbáltam írogatni. Ebbe lassanként annyira bele gyakorlódtam, hogy írásomat akár még szépek is találhatták. Egyszer-másszor, csak úgy célztalan próbálgatózásul, holmi könnyebb alakok vonalait is lerajzoltam s mert lassanként ez is meglehetősen sikerült, egy napon olyan formát gondoltam:

— Ha kitartóan gyakorlom, talán boldogulok . . . és ha erősen akarom, kéz nélkül is festőművész leszek.

Erősen, elszántan akartam. Nehéz küzdelem volt az, de nem csüggedtem. Hat esztendei kemény munka után eljutottam odáig, hogy művemem meg mertem mutatni hozzáértőknek is és jeles mesterek nem találták

nevelésnek, hogy tanítványuk legyenek. Még nem voltam husz éves, már elfogadták egy festményemet egy múkiállításra. Azóta számos kiállításra küldtem festményeket, s több jutalmat nyertem s képeim jó áron kelnek is el.

— És nem fárad el tulságosan a munkában? kérdém őszinte bámulattal.

— Ó dehogya! Naponként hat-hét órán át dolgozom, néha többet is, ha sürgős.

— Most már igazán nem csodálkozom, hogy olyan vidámnak látom. Hiszen jóformán nem is érzi a kezei hiányát.

— Nem oly nagyon, hogy bűnnek hajtánám miatta a fejemet. Persze, egyik-másik dologban rászorulok idegen segítségre; de igyekszem, hogy lehetőleg magam boldoguljak.

Es aztán elővett írásokat, fölnyitott könyveket, kihuzta asztala fiókját és végzett sok másféle dolgot, mind az ajkaival, fogaival, oly ügyesen, mint más ember a kezével. De már ezen nem is csodálkoztam.

Emlékül ide adta az arczképét, mely munka-közben ábrázolja. Bemutatom nektek is, hogy mint én, ti is arra gondoljatok e kép láttára, amit jeles magyar költőnk zengett:

Nem vész el bármi sors alatt
Ki el nem csüggedett!

Tamás bácsi.

RÓKA KOMA NEVETÉSE.

— Tréfás állatmese. —

(Három képpel.)

LSZÖRNYÜKÖDTEK mindnyájan, akik együtt valának ott a nagy gyülekezetben.

Hogy is ne? Egészen tisztán hallották, amint a király szavába bele vágott valaki, még pedig ilyképen:

— Hihíhi! Hehehe! Hahaha!

A király pedig . . . no de nem itt kezdődik a história, már pedig legjobb mindent az elején kezdeni. Ennek az eleje pedig az volt, hogy három majom nagy vitába keveredett. Azaz, ha a legis-legelején

akarjuk kezdeni, hát nem is három, hanem csak két majom kezdte a pörölést, akkora lármát csapva, hogy messze köröskörül semmiféle állat sem szunyókálhatott békeségesen.

— Nyughatatlan lármás népség! dörögte Maczkó bácsi.

— Ne kapaszkodtak volna csak föl oly magasra, majd mindjárt mőresre tanitanám őket! folytatá Tigris ur.

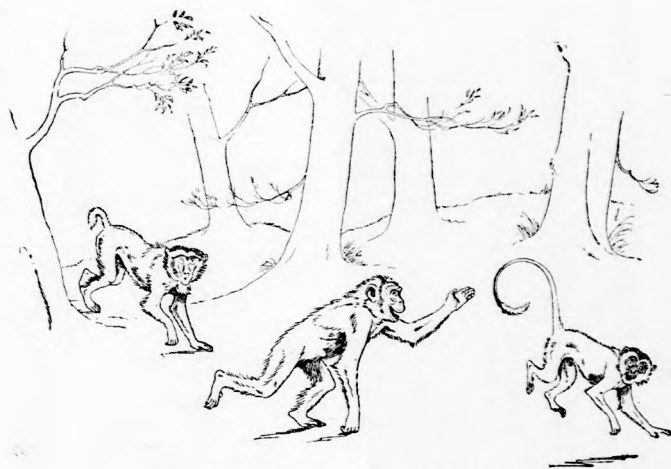
Ha nem birt is oly magasra ugrani, legalább rájuk akart ijeszteni.

— Elhallgattok-e már végre? Majd meg-simogatlak, csak jőjjetek le!

— Csak hogy nem megyek ám le, felelt vigyorogva Maki urfi a magasból. Elhallgatni pedig már éppenséggel nem fogok, mikor ez a gögös Csim-Panzi atyámfia még az atyafiságot is meg akarja köztünk tagadni. Azt mondja, nem vagyok igazi majom!

— No legalább is nem olyan mint én, mert én két lábon járok, te pedig négykéz-láb.

— No bizony! Mint ha nem többet érne, ha úgy járunk, ahogy legjobban tudunk? Mi hasznod belőle, hogy két lábon tudsz botorkálni?

... SIETTEK. (Lásd a 125. lapon.)

— Az, hogy ebben az emberhez hasonlítok. Az igazi majom járjon két lábon.

— Járhat négy lábon, mégis igazi majom.

— Nem az!

— De az, ha mondom!

— Nem az, ha mondom!

Maczkó bácsi megcsóválta a fejét.

— Még bizony fölverik a király ő felségét is délutáni szunyókálásából. Lesz akkor ne mulass!

Ekkor ért oda Joko, a harmadik majom, és megnyugtatta Maczkó bácsit:

— Majd én össze békitem őket. Mindjárt fölme gyek hozzájuk.

Föl is kapaszkodott és... no, az volt csak a gyönyörű békesség, amit Joko szerzett! Mert amint megtudta, mi fölött patvarkodnak Maki és Csim-Panzi, elfutotta a pulyka-méreg és hevesen kiáltá:

— Makinak van igaza.

— Persze hogy azt mondog, mert te sem tudsz két lábon járni.

— Tudok, nem tudok, az mindegy. Ketten vagyunk egy ellen és mi ketten azt

mondjuk, hogy a majomnak nem köll két lábon járnia.

— Igen is köll!

— Igenis nem köll! Nem köll, nem, nem!

— Igenis köll, köll, köll!

Mindegyik torka-szakadtából iparkodott, hogy nagyobbat rikoltson a másiknál s ez oly pompásan sikerült, hogy az öreg Maczkó

bácsi már befogta a fülét, Tigris ur pedig olyformán csikorgatta a fogait, hogy bizony nem szerettem volna közējök akadni. Hogy a nagy vitában kinek jutott volna a győzelem, nem tudom; de egyszerre csak az történt, hogy Maki, Joko és Csim-Panzi urfiak úgy elhallgattak, mint a csuka. Elhallgattak pedig azért, mert nem megszíról olyan hang hallatszott, amelyhez ké-

... HÓDOLATTAL LÉPTEK A KIRÁLY ELÉ. (Lásd a 126. lapon.)

pest az ő visításuk csak holmi tücsök-czirpegés számba mehetett. Szinte zengett az egész erdő s reszketve lapult meg minden lakosa.

— Mondtam, tudtam, dörmögte Maczkó bácsi. Fölverték álmából a királyt.

Csakugyan: a királyi oroszlán közeledett, szörnyen haragos kedvvel.

— Micsoda zenebona és forradalom van ezen a tájon? kérdé rettentő bömböléssel.

Már megint nem tudtok békében megfézni, Maczkó?

— Bocsánat, felséges királyom, mi ide-lenn békességben volnánk, de az a három majom ott ni maradhatatlankodik.

— Jaj nektek, rend-zavarók! Tüstént áll-jatok ide élembe.

A három rend-zavaró csöppet sem sietett, sőt az igazat megvallva, nem is készült lefelé.

—
Maczkó
el öke

—
a gar
nek, n
kapas
Ek
szólal

—
mi a
szánt
felség
tesz
szüks
lói v
egym
lönbe
egy
zony
a ki
el a

—
tesze
teles
szeli
rály
jete
nem
dást

A
fiak
csát
és s
kép
a

Mir
aka
ő m
pat
lett
sze
kir
me

két
ser

— Hozzátok le őket! dörgé a király. Maczkó, te jól tudsz fára mászni, csipd el őket.

— Bajos lesz, felséges uram, mert ezek a garázda ficzkók már a tizedik fán lesznek, mire én csak neki is fohászodom a kapaszkodásnak.

Ekkor a ravasz Maki ott fönn megszólalt:

— Lemegyünk mi a macunk jószántából is, ha ő felsége igazságot tesz köztünk. Mi szükséges alattvalói vagyunk, csak egymás közt különböztünk szét egy kicsit és bizony jó volna, ha a király döntene el a vitánkat.

— Azt meg is teszem, mert az kötelességem, szólt szelidebben a királyi oroszlán. Jöjjetek le bátran, nem lesz bántó dástok.

A pörös atyafiak tehát lebecsátkoztak a fáról és siettek (Lásd a képet a 123. lapon.) a király felé. Mindegyik első akart lenni, hogy ő mondja el a pörpatvar okát. Az

lett belőle, hogy egyszerre értek oda és egyszerre kezdtek bele a szóba. A jó öreg király majd bele siketült, míg lassacskán megértette a dolgot.

— Értem, értem! Tehát az a kérdés: két lábon köll-e a majomnak járni vagy sem?

— Igen is, felség!

— Érdekes és nehéz kérdés, mondá mélyen elgondolkozva az állatok királya. Méltó, hogy fejedelmi szavunkkal döntsük el. Ámde a kérdés alapos megfontolást kíván; mert ha kimondtam ítéletemet, az szent és változhatatlan. Tehát üljön össze a nagy tanács, ennek jelenlétében fogják a pörös atyafiak előadni ügyöket-bajokat, én pedig a nagy tanácsban fogom kihirdetni döntő ítéletemet.

A nyul és az őz mint gyors lábú futárok mihamar össze hívták a nagy tanács tagjait. Ott voltak mind az állatok: a medve, tigris, párducz, hiuz, zsiráf, róka, szarvas, de még a czicza is. A nagy tanácsban mindenkinek ott kell lenni, de biz' a hatalmas oroszlán király nem azért hívta őket a tanácsba, hogy tanácsot adjanak neki. Már ugyan hogy is adhattak volna? Vagy azt tanácsolták volna, amit a király maga is akart, akkor fölöslegesen szaporítják a szót: vagy olyat tanácsolnak, ami a királynak nem tet-

... ELGONDOLKOZVA HALLGATTA.
(Lásd a 126. lapon.)

szik ... no, az ilyen vakmerő pedig nem igen vitte volna haza a bundáját. A bölcs tanácsosok tehát bölcsen hallgattak és az volt a kötelességök, hogy hatalmas uruk és királyuk bölcsességét bámulják.

Mikor mindnyájan együtt valának, ő felsége föltette a czvikkerjét és szólt:

— A pörös atyafiak lépjenek színünk elé!

Maki, Joko és Csim-Panzi mély hódolattal léptek a király elébe. (Lásd a képet a 124. lapon.)

— Mondja el mindegyik fél a maga igazát. Szólj először te, Csim-Panzi!

Csim-Panzi előbbre lépett és szólt:

— Felséges uram! Ezek az én távoli atyámfiai kétségbe vonták, hogy az igazi majomnak két lábon kell járnia. Már pedig mindenki tudja, hogy még a gögös ember is elismeri rólunk, majmokról, hogy leginkább hasonlítunk hozzája: legjobban tudjuk utánozni. Az ember két lábon jár, tehát a majomnak is, hogy hasonlítson hozzá, két lábon kell járnia, mert különben elveszti ősi jeles hírnevét. Mondd ki tehát, ó király, hogy minden majom két lábon járjon.

— Hm, hm! szólt a király. Most ti szólatok, Maki és Joko, mit tudtok magatok mellett fölhozni?

— Nagyon sokat, felséges király, felelt a pergős nyelvű Maki. Először: négykézláb járt az apám is, az öreg-apám is, hát mért ne járjak én is ugy? Másodszor: így sokkal kényelmesebb, míg két lábon járva mindjárt orra buknam. Harmadszor: azzal csöppet sem törődöm, valjon hasonlítok-e a gögös emberhez, mert biz' ő azért mégsem tart magához hasonlóknak.

— Mindenben csatlakozom Maki bátyám véleményéhez, szólt Joko. Igaza van.

— Csitt! Azt majd én döntöm el, kinek van igaza, szólt a király. Jeles érveket mondott az egyik is, másik is; de mivel hozzám fordultatok, most már én fogom eldönteni, hogy a majom két lábon járjon-e vagy négykézláb. Még pedig, alaposan megfontolván a dolgot, ezennel kimondom, hogy minden majom . . .

És ekkor történt az, hogy elszörnyüködének mindnyájan, akik együtt voltak a nagy gyülekezetben. Mert ekkor hangzott az, hogy:

— Hihhi! Hehehe! Hahaha!

Éles, gúnyos nevetés volt ez és nyilván a királynak szólt. E szörnyű sértés hallatára oroszlán ő felségének torkán akadt

a szó s villogó szemekkel széttekintve dörogte:

— Ki volt az a vakmerő, aki nevetni merészelt szavaimon?

— A róka volt, a róka! felelték többen.

— Állj elő, te felségsértő! Legelőször is te fölötted látok törvényt. Mért neveltél?

— Nagy oka volt, uram és királyom, de csak neked magadnak mondhatom meg.

— Am legyen. Minden bűnösnek a védelmét meg kell hallgatni. Ti többiek, vonuljatok félre.

Mindnyájan hátra húzódtak s ekkor a róka, aki csöppet sem félt és ijedezett, oda állt a király elé és így szólt:

— Felséges uram, amikor én vakmerő nevetéssel félbe szakítottam a beszédedet, akkor, ugy-e, épp ki akartad mondani, hogy a pörös atyafiak közül kinek van igaza?

— Természetesen.

— Tehát vagy azt mondtad volna ki, hogy minden majom két lábon járjon; vagy azt, hogy minden majom négy lábon járjon. És akkor nem csak én nevettem volna, hanem titkon vagy nyíltan mindenki, aki akár csak a híré is hallja ítéletednek.

— Micsoda vakmerő beszéd ez? pattant föl a király.

— Hallgass csak végig, ó uram! Ítéleted után mi történik? Az a majom, amelyik két lábon tud járni, bizony jövőre is két lábon fog járni; amelyik pedig csak négy lábon tud járni, az soha sem jár két lábon. Mert hatalmas vagy ugyan, ó király! . . . de mindenkinél hatalmasabb az örök Természet, s amit ez rendelt, azt senkinek parancs szava meg nem változtatja.

Bátran beszélt az éles eszű róka. Az öreg oroszlán-király elgondolkozva hallgatta. (Lásd a képet a 125. lapon.) Végre így szólt:

— Igazad van. Úgyes esellel óvtál meg a botlástól, melyre elbizakodásom ragadtott volna. Hívd elő a többieket!

Elősiettek mindnyájan s ekkor a király így szólt:

— Ugy találtam, hogy jeles és elmés Róka hivem nem bűnös, sőt megérdemli,

hogy egy
jen. Most
detését.

minden
kivánjuk
parancsol

Az eg
bölcesség
bele nyu
lábón, ki

Róka
hálás or
tudták m
nyerte m

MEGF

A »K
közölt k

Hely

nuska,

Herczeg

Roger M

nitzer P

Zoltán,

ánszky

rek, Kö

Elek, L

Böske, S

dor, Kl

Kiszely

Jenő, W

József,

ifj. Mü

Ödön, F

Oláh I

Béla, W

nyi Lá

Vilmos,

Jolán, F

hogy egy hétig királyi asztalomnál ebédeljen. Most pedig folytatom az ítéletet kihirdetését. Tehát: ezennel kimondom, hogy minden majom úgy járjon, ahogy tud. Ezt kívánjuk és királyi hatalmunknál fogva parancsoljuk!

Az egész gyülekezet bámult a király bölcsességén, s a pörös majom atyafiak is bele nyugodtak és máig is járnak ki két lábon, ki négykézláb, aki hogy tud.

Róka koma pompás ebédeket kapott a hálás oroszlán-királynál, de irigyei soha sem tudták meg, hogy azzal a vakmerő nevetéssel nyerte meg annyira a király kegyét.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 6-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

T	E	K	E
E	V	E	T
K	E	F	E
E	T	E	L

Helyesen fejtették meg: Luzsa Annuska, Badics Gizi, Duchon Janka és Józsi, Herczeg Ilona és Albert, Dérer Alice és Viola, Roger Marczel, Patterson Margit és Orsolya, Kanitzer Pista, Moesz Ilonka, Gombos Ernő, Klain Zoltán, Knothy Elemér, Mérey Ágosta, Andreánszky Klára és István, Éder Olga, Bauer testvérek, Kövesi Rudi, Gallatz Margit és Paula, Reisz Elek, Lövinger Lajos, Császár Ferencz, Horváth Böske, Sztáray Andorka, Kiss Pál, Schwartz Sándor, Kléber Elemér, Herzl Antal, Molnár Ferike, Kiszely Elemér, Szelke Hajnalka és Józsi, Deutsch Jenő, Weinberger Elvira, Riza és Győző, Erdős József, Ordódy Irénke és Laczika, Havas Margit, ifj. Münnich Aurél, Szibenliszt Ida, Heumann Ödön, Engeszer Janka és Józsi, Szilágyi Rózsika, Oláh Ilonka, Dénes Zsófia, Schwarz József és Béla, Weidenhöfer Irén, Heinrich Giza, ifj. Ladányi László, Engel Tibor, Przybilla Jenő, Fried Vilmos, Steinhübel Ödön, Kuzma Albi, Szilágyi Jolán, Fischl Izabella, Papp Katinka, Takách Ilonka,

Kelecsényi Ferike, Francke Janki (Jani? Janesi? F. b.), Loósz Dezső, Lám Nelli és Miczi, ifj. Knobloch József, Lányi Rózika, Szentpétery Gyula, Bogyai Ernő, Kulin Margitka és Viktorka (magatok irjatok. F. b.), Szájbely Erzsike, Csicsáky testvérek, Draskovich Géza, Szilasi Erzs, Brüll Albert, Tyroler Lujza, Buda Lenke és Margit, Grün Aladár, Hollaky Feri, Szent-Iványi Carla, Molnár testvérek, Schröder Laura és Etelka, Draskóczy Sári, Krausz Géza, Málas Margit, Bartal Andor, Wolnhoffer Cora, Frosch Ella, Schippert Olga, Székely Lajos, Sylvester Irma és Zoltán, Friedrich József, Pessl Lipót, Nátafalussy Béla, Hecht Berta és Géza, Váné Izi és Ferkó, Bartók Bella, Achim Mariska, Polgárdi Jenő, Kövesdy Anka, Kubinyi Dárius, Tószögi Magda, Géza és Iván, Szabó Árpád (a nevedet ismét egy irtad le, hogy csak úgy találomra írom ide. Jövőre tisztán ird ki, másképp nem fogom figyelembe vehetni. F. b.), Rosenberg Ilona, Arthur és Ferike, Pilz Erika és Felice, Berényi Irm, Borbáth Lujzika és Pepi, Sugár Annuska és Malvinka, Steinhübel D. (nevedet ird ki egészen, másképp jövőre nem közölhetem. F. b.), Klopstock Tekla (saját irásodat kívánom látni. F. b.), Stépán Róza, Harkányi Sándor, Heszke Irmus, Böhm Gyula, Granitz Manó és Ödön, Manheim Lajos, Gaál Alice, Fekete Kálmán, Kostyál Ilonka, Farkas Mariska, Ilonka és Laczi, Lányi Rudolf, Várady Böske és Zoltán, Zauner Rikárd, Habinay Iván, Hirschler Géza, Fazekas Ida és Pirooska, Etlényi Erzsike, Mihályi György, Vadas Zoltán, Forster Ilonka és Mariska, Juhász Sarolta, Szécsi Jenő, Kürthy Lajos, Wittenberger Ilona (Henriket, ha maga ír, szintén beveszem a névsorba. F. b.), ifj. Klein Sándor, Bercezely Yerta, Kreibik Sándor, Bolyó Pálma és Károly, Königstein Margit, Neumann Alice (saját irásodat kívánom látni. F. b.), Bähr Sándor, Jacobi Erzsike, Geyer Józsi, Polgáry Carola, Szilágyi Évike, Tóth Gizike, Angermayer Béla, Göttl Sándor, Winkler József, Weltner Malvina és Dezső, Kiss Ilona, Kirchner Béla, Scheiber Lilla, Groedel Lajos, Schäffer Tivadar, Székely Margit, Ásványi Irénke, Árkosi Ferike, Zinner Erzsike és Etel, Benke Sarolta, Kain Mariska, Pavr Hugó, Berzeviczy Elemér, Buchwald Jolán, Markó Ilus és Margit, Gyurkovich Dódi, Imrédy Kálmán és Károly, Klugmann Vilmos, Hardt-Stummer testvérek, Austerlitz Lajos, Vancsó Anna, Horváth Lili és László, Szemők Katicza és Maricza, Szalzbberger Aranka és Nándor, Schwarz Margit és Nelli, Kaminszky Laczi (a mellékelt megfejtés formájára is áll az, amit a levél formájától követelek. F. b.), Fazán Károly, Zoltán Veruska, Tóth Alice, Domán Arthur, Jucenák Dénes, Eckstein Irma és Margit, ifj. Jákó János, Nékám István, Ohrenstein Klára, Bokánits Mariska és Emike, Iványi Lizike, Sohár Irma, Laczi és Jóska, Körty Imre, Szegedi Ilona, Piller Géza, Marich Ágoston, Plathgy Gyula, Piek Miczike, Motesiczky Lénárd, Bögler Paula, Bar-

kóczy István és György, Rosenvald Rudolf, Angyal Irma, Bódy Ödön, Mihálik Ilonka, Szőke Irén, Klein Jolán, Erzsi és Jenő, Schweitzer Adél és Ernő, Záborszky Mariska és Dezső, Jurenák Gizi, Laczi és Feri, Baik Mihály, Krausz Berta és Zsiga (azt bizony könnyen elgondolhatnád, miért nincs a neved a 6-dik számban a megfejtők névsorában: akinek a levele nem jut kezembe, azt nem írhatom be a névsorba. *F. b.*), Reitter Ferike, Sugár Kálmán, Katrenyák Paula, Klein Arthur, Fried Emil, Vass Ilonka, Rapoch Pál, Bogiutz László, Gaál Ilona és Ödön, Schwimmer Berta, Lipták Irénke, Hecht Margit és Piroska, Braun Margit, Augustin Gizi és Mimi, Haas Elza, ifj. Laczkovich Béla, Barakonyi Erzsike, Dessewffy Sárika és Ilonka, Kulín Imre, Kremzír Ernő, Spitzer Riza, Nagy Kálmán, Havas Janika, Stermeczky Lajos, Bölöni Margit, Irinyi Szabolcs és Csaba, Kovács Dénes, Leicht Vilma, Kolczonay Alice és Edit, Jakab Böske és Margit, Vizoly Blanka, Marczali Bözse, Kresz Géza, Feri és Károly, Dely Margit, Danielisz Jenő, Fáy Erzsébet, Slachta Margit, ifj. Boróczy Lajos, Zakár Jenőke, Grünhut Lucy és Elza, Koritschoner Margit, Jekelfalussy Gizike, Adler Margit és Ernő, Schöpkes Gyula, Gönye Mariska, Jolánka és Viktor, Saláth Ilona, Alexy Elza, Hézszer Aurél, Wieland Albert, ifj. Röck Gyula, Domán Arthur, Szilágyi Szilárdka, Boldiny Rudolf és Béla, Toldi Piroska, Vintze Miczi, Gerlőczy Endre, Graner Márta, Stefike és Hilda, Rakita Béla, Peláthy György, Schöpf Szerafina, ifj. Wolff Gyula, Pongrácz István, Mihályi Ernő és Zoltán, ifj. Szádeczky Lajos, Lammer Emil, Szántó Lajos és Zoltán, Fövenyessy testvérek, Máj Kata, Bodola Mariska és Bella, Polgár Imre, Krausz Hajnal, Pállik Margit, Ember István, Uray Andor, Szabolcsi Károly, Oppenheim Irén, Basch Janka, Grosz Terike, Krámer Sándor, Klein Jolán, Propper Aranka, Weisz Aurél.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Piller Géza, P.-Peklénben*, kinek a jutalom-könyvet (*Rüsztig Zsigmond, az új Robinson*), írta *Marryat*, a magyar ifjuság számára fordította *dr. Dulácska Géza*, 94 képpel, kemény táblába kötve) a kiadóhivatal megküldi.

*

A *„Kis Lap”* L. köt. 5-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Berzeviczy Elemér, Markó Ilus és Margit, Inrédy Kálmán és Károly, Hardt-Stummer testvérek, Rechnitz Marczai, Pállik Margit, Szegedi Ilona, Bügler Paula, Szőke Irén, Leicht Vilma, Habinay Iván, Vizoly Blanka, Slachta Margit, Adler Margit és Ernő, Krausz Hajnal, Schwartz Sándor, Polgár Imre.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kreibik Sándor. A következő évnegyedben indul meg egy folytatásos indián-történet számos képpel. — **Kürthy Lajos.** De hát a te koczkarejtvényed csak egy irányban: balról jobbra olvasva ad értelmet! Mért nem vettél példát azon, melynek helyes megfejtését be is küldötted? Pedig azokból a szavakból telnek! — **Granitz testvérek.** A köszöntést melegen köszönöm. Csak az alkalma iránt nem vagyok tisztában. — **Székely Lajos.** Ha az a ti kicsi poczátok följegyzésre érdemes dolgokat követett el: ám ird le. — **Szabó Árpád.** Nem tudom: Árpád vagy-e igazán, vagy Irén-e, István-e? Annyira kuszan irtad oda nevedet. Az előadást, reményilem, jótékony célra, például a fázó s éhezó gyermekek részére rendezitek. Ennek anyagi és erkölcsi eredményéről tudósíts. — **Szoboszlai Misi.** Csak szívtelen gyermek lehet az, aki nevetett rajtad, midőn azt a fuldokló tyukot a vízből kimentetted. Állatod szükségéből megölni: ez ellen nem tiltakozhatunk. De elítélésre méltó bűn a cél és haszon nélkül való állatkínzás. — **Merich Ágost.** (Vagy *Morich* vagy? Irásodból ez ki nem tűnik. Semmit sem illik hanyagul leírni, de legkevésbé nevet.) A rejtvényeid hibátlanok, de mind a három régi, régi, nagyon régi. *Párna, párbaj, párducz, párkány* stb. ismeretesek. Tégy kísérletet egyébbel. — **Klugmann Vilmos.** Egy-egy levélre rég kisézdeve hever sokszor a válasz, míg megjelen. Ez azt jelenti, hogy az olvasmányok s a megfejtők neveinek közlése fontosabb, sürgetősebb, mint a »Forgó bácsi postája«. Nyilván azóta ment már felelet a küldeményedre. Szándékos elhanyagolást az ilyen késedelemben keresni nem szabad. — **Hardt-Stummer Albertine.** Addig, míg ibolyát lész, a leveleden látható csillagvirággal örömet beérem. A rejtvényed nagyon régi. Mi okból irsz ezerúzával? — **Eidlitz Jani.** A levelkéd nekem szólt, de másnak volt címezve, te kis szórakozott. Irásod oly csinos, hogy bátran nyulhatsz már tollhoz. — **Jurenák Dénes.** Kérdéssel fordulj a »Kis Lap» kiadó-hivatalához. — **Kostyal Ilonka.** Ha volna, szíves-örömet küldenék. A te meleg ragaszkodásod nyilvánítását igen jól esett olvasnom. — **Winkler József.** Ha e rovatot figyelmesen olvasod, kérdéssre megleled a választ. — **Weltner testv.** Tartsátok szem előtt, gyermekeim, hogy a »K. L.» nem tudakozó intézet. Amit kérdeztek, arra felelni nem tudok. — **„Naparanyka”** Nagyon ismeretes német folyó-iratból lévén fordítva, tán panasz lesz a vége. Különben csak olvasás után szólhatok. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP” minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A »Kis Lap»-nak **fél** évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapestben.